

teatre

L'òbec salvatge
dirigida per Julio
Manrique

LA GALERIA

música Un estrany poder d'Els amics de les arts • **llibres** Periodisme samurai de David Miró • **gastronomia** Te, mate, kava i altres herbes

La filla esborrada presenta un desafiament important: està basada en fets històrics reals però no és història sinó ficció.

—Sí. De fet, els fets reals que tenia d'aquesta història són tan escassos que em desafiaven a fer una novel·la. D'una banda, tenia la història inexplicable d'una dona que, a la vora de la mort, conta als seus néts tota la història d'una filla que havien tingut i que se'n va anar amb un maquis a les muntanyes de León. D'aquesta, però, no n'havien parlat mai més. D'altra banda, les dades que també tenia eren les del grup de maquis de la partida dels Teixidó, dels quals hi ha molt poques coses escrites. Només que en van entrar deu i que hi van tenir problemes. Que dos d'ells es van enfrontar fins a la mort perquè un es va emportar la noia a la muntanya. Disposava de tan poques dades històriques, que tenia molt de gust a revelar aquesta història d'amor, aquest embolic i aquest silenci sobre uns fets que, és clar, no se'n podia parlar.

—Com ha estat el procés de documentació? Es podria dir que, d'alguna manera, aquesta novel·la complementa, en termes històrics, *El pou dels maquis*?

—Sí, tot ve de la novel·la *El pou dels maquis*. El procés de documentació és llarg i antic. La recerca va començar al voltant del 2010. Tot gira al voltant d'un grup de maquis que als anys 40 van estar a la masia on jo vaig néixer set anys després. Era una història que mai no m'havien explicat i que em va portar fins als documents d'un consell de guerra sumariíssim i, després, a Madrid, on vaig estar buscant documentació a l'acció central del Partit Comunista.

—Quina importància té la història d'amor de la Laura i en Gabriel per a la novel·la?

—La història d'amor és l'eix central de la novel·la. Una història entre una noia jove i un noi també molt jove que, amb només 24 anys, en tota la seva vida no ha après altra cosa que no sigui la guerra. Malgrat tot, es volen estimar i volen dur endavant un projecte molt complicat. Una història d'amor, a més a més, condemna-

Margarida Aritzeta

«Els fets reals d'aquesta història em desafiaven a fer una novel·la»

L'escriptora i professora Margarida Aritzeta (Valls, 1953) persisteix en la tasca d'engrandir la seva obra narrativa. Després d'*El pou dels maquis* (Cossetània, 2013), la vallenga torna a freqüentar aquesta temàtica amb la seva última novel·la, ***La filla esborrada***.

Entrevista de Carla Pons

La filla esborrada

MARGARIDA ARITZETA

Capital Books,
Barcelona, 2017
Narrativa, 280 pàgines

da per la condició social. Perquè una noia de disset anys que se'n vagi a la muntanya amb un guerriller és una cosa absolutament impensable. Topa amb la moralitat de l'època i amb la família.

—Estava escrit el final dels amants?

—No. El final del drama no estava escrit. No saps de quina manera se'n surten els protagonistes o aconsegueixen fer arribar el seu amor més enllà de les condicions i més enllà dels fets de la història. D'alguna manera, aquest amor té un fruit, i es veu molts anys més enllà a través de la figura de l'altra protagonista, la Carlota. Ella busca informació sobre qui són els seus pares i es pregunta perquè no els va conèixer, el motiu del silenci que hi ha hagut fins ara. Per tant, el final no està cantat. El final és la recerca de les històries inexplicades.

—Quin paper hi té en Franz, el mestre de música, en aquesta història? Podríem dir que es tracta d'un doble antagonista...

—L'any 1945 s'acaba la Segona Guerra Mundial. Aleshores, jo em trobo amb els fets històrics dels nazis que, per amagar-se, prenen una doble personalitat. El Franz, doncs, m'interessa com a personatge per confrontar la dualitat d'un geni amb la ment d'una persona freda i dolenta. És un personatge estrictament malvat però també encisador, meravellós.

—És el personatge de la Laura una mena de crítica al materialisme i una lloa a l'amor?

—A través de la Laura hi ha una crítica no només al materialisme sinó a totes les convencions, a totes les traves que les dones superen al llarg de la història. La Laura és un crit d'innocència enfront de totes aquestes pressions que als anys quaranta rebien les dones a casa nostra. El desig d'estimar per damunt de les obligacions.